

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölhasználások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-56 szám
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő.

Kéziratok vissza nem adódnak

Hirdetvések
 a kiadóhivatalban vétetnek 18

A megfejelt arisztokrácia.

Pécs, 1895. július 5.

Nagy lármát csaptak a kormányparti lapok a múlt héten a négy főnemesi kinevezéssel s ezt mint a felségnek Bánffy báró iránt való különös bizalmi tényét iparkodtak feltüntetni; természetesen ezt is, mint manapság már mindent, még az udvari szállítói kinevezéseket is, az egyházpolitikával hozván kapcsolatba. Nagy örömmel hirdették, hogy ezek a kinevezések a királyi bizalomnak oly nagy mértékét tanúsítják Bánffy irányában, minovel Wekerle sohasem dicsekedhetett. No ha ez igaz is lenne, mi az ő helyükben nem dicsekednénk vele, mert igaz ugyan, hogy a guszpusok különbözők, de ha már választani kellene a kettő közt, választásunk mégis inkább csak Wekerlére esnék, mint Bánffyra, ha mindjárt báró is.

Hogy ezek a kinevezések az egyházpolitikával semmiféle összefüggésben nincsenek, azt igazolta első sorban a félhivatalos „Bud. Tud.“, mely „illetékes oldalról eredő értesülés alapján“ közölte, hogy eme rangemelések egyáltalában nem állnak semminemű összefüggésben az egyházpolitikai kérdésekkel. A még hátralevő két törvényjavaslat, egyes egészen alárendelt részletektől eltekintve, törvényhozásilag teljesen el van intézve; a főrendiháznak erre irányuló bármiféle befolyásolására tehát most már gondolni sem lehetett.

De ezen a félhivatalos kijelentésen kívül vannak pozitív jelenségek is, a melyek ellene szólnak annak a feltevésnek, hogy az újabb rangemelések az egyházpolitikai javaslatok érdekében történtek. Ilyen az, hogy a báróságra kinevezettek közt van olyan is, a ki már eddig is tagja volt a főrendiháznak, a kinek rangemelése tehát új szavazatot nem biztosított a kormánynak. Ilyen körülmény továbbá a kinevezések időpontja is. Ha ezek a Bánffy iránti bizalomból az egyházpolitikai javaslatok érdekében történtek volna, akkor azok nem most kerültek volna sorra, a mikor már a képviselőház bizottságai is beadták a derekukat, hanem a tavasszal, a mikor a Bánffy-kormány először lépett a főrendiház elé a két visszalevő javaslat védelmére.

Mindez azonban nem akadályozza a kormány szoldjában álló sajtót abban, hogy az új rangeme-

léseket az ez idő szerinti kormányelnök dicsőségének és a szabadelvűség vívmányának ne hirdesse. Mert ezeknek az uraknak furcsa fogalmaik vannak a szabadelvűségről. Szerintük az is szabadelvű vívmány, ha a polgárok zömével soha összeolvadni nem tudó kiváltságos osztály, mely Magyarországon a gondviselés különös kegyelméből már-már kezdett összeolvadni, új tagok felvételével szaporodik, és nem tudnak hova lenni örömlükben, amikor arról értesülnek, hogy nemsokára ismét egy egész sereg új hercegek, grófnak és bárónak fogják dicsőségét zengedezhetni.

A mi főrendiházunk nagyon is rászorult a reformálásra; szükséges, hogy ósdi kereteiből kifejtessék, a személyes kiváltságok helyébe a képviselői elem lépjen; amde az ily irányú egészséges reformokat a kiváltságos családok szaporítása egyenesen lehetetlenné teszi, mert hogyan lehetne józanul csak fel is tételni, hogy ezek az új mánások önként feláldozzák még alig élvezett kiváltságaikat s elfogadjanak oly reformokat, melyek a született törvényhozók abszurd intézményének eltörlését lennének hivatva keresztül vinni.

Minden új mánáscsaláddal egy-egy hatalmas gátat emelünk főrendiházunk korszerű átalakítása elé, a minek örülhet ugyan a kormányparti talmi szabadelvűség, melynek mindig hatalmi érdekek lebegnek szeméi előtt, de a jogegyenlőség őszinte hívei bizony éppen nem épülhetnek az arisztokrácia szaporításán.

A nemzet közvéleményének egyenes félrevezetésére irányulnak tehát azok a kormányparti dicsőhimnuszok, melyek a történet s még kilátásba helyezett mánási kinevezéseket a szabadelvű reformok biztosítására kieszeltéknek akarják feltüntetni, mert a kormánynak ezzel egészen más a célzata, a melyet természetesen a nagy közönség elől gondosan rejteget.

Tudvalevő dolog, hogy a kormányparti többségnek a nemzeti közakarát meghamisításával való fentartása a hatalmi erőszakoskodás mellett mindenkor óriási pénzáldozatokba is került. A pártkasszának tehát mindig tömve kellett lennie, s az egyik leghatalmasabb pénzforrás, mely erre a célra mindenkor bőven tejtelt, a főpapok járuléka volt. Fördult azonban az idő kereke, s most már

a kormánynak is be kell látnia, hogy ez a hatalmas pénzforrás aligha fogja egyhamar a pártkassza felé venni útját, kellett tehát gondoskodni jó eleve új forrás nyitására, s erre legalkalmasabb eszköznek látszott a tömeges mánásfabrikálás.

Mert hát a főnemességet nem mérik ingyen, főleg a mikor olyanokra esik a választás, kikről az ország egyebet sem tud, mint hogy óriási vagygon felett rendelkeznek. A vagygon arányában lesz kivette a pártkasszához való kontribúció és természetesen a vizontszolgálat fejében adandó rang is: a kinek 40000 holdja van, gróffá lesz, a ki csak 20000 hold ura, az emberek legalsó fokozatába lép s báró lesz, a hol tudvalevőleg a haute crême felfogása szerint az ember kezdődik. Sőt folyik a vásár még tovább is; megfelelő áldozatkészség ellenében herceggé lehet a gróf, gróffá a báró, mert meg kell mutatni a papoknak, hogy a szabadelvű pártkassza az ő pénzük nélkül sem ismer deficitet; ez csak az államkassza privilegiuma, melyet a „misera plebs contribuens“ töltöget.

A nemesség és rendjelek osztogatása állandó pénzforrása marad a hatalomnak mindaddig, míg akadnak ily üres külsőségek után kapkodó dörék, de mikor ez már megszűnik pusztán a hiúság vására lenni és kiterjeszkedik oly kiváltságok osztogatására, a melyek a törvényhozói hatalom osztályosaivá teszik az „áldosatkész“ akarnokokat, ez már bűn a nemzet zömének önrendelkezési hatalma ellen, mit csak az dicsőíthet, a kinél a cél szentesíti az eszközöket.

* **Postakiadók szerződötő irodája.** A postamesterek egy szerződötő iroda felállításának eszméjét vetették fel, amelynek célja volna a kiadói állások betöltése iránt intézkedni; az alkalmazás nélkül álló kiadókat nyilvántartani; a postamestereket, ha funkciójuk teljesítésében betegség vagy más ok akadályozná, megfelelő munkaerővel helyettesíteni és az alkalmazás nélkül álló vagy beteg kiadókat segíteni. Az a sok panasz, amely a mai rendezetlen szerződési viszony miatt a postamesterek és kiadók köréből egymás ellen felhangzott, megokolttá teszi a szerződötő iroda felállítását, a kiadóknak nagy száma pedig, amely esren felül van, biztosítaná fennmaradását.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Az élet.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

I. Hogyan beszél az anyós?

Hallotta-e kedves szomszédasszony, hogy milyen nagy szerencse érte az én Juliska leányomat? Nem hallotta? No azt igazán csodálom. Ilyen formán kezdte a beszédét öv. Bögge Jánosné asszonyom, a varjasi csizmadia övegye, mikor meglátogatta a daróci kovácsné komaasszonyát.

Jaj! angyalom komámasszony, nagy szerencse is ám az. Szinte majd kiugrik a szívem most is, ha rá gondolkodom. Aztán olyan váratlanul is ért ez az egész dolog bennünket. Négy hónappal ezelőtt még hírét sem hallottuk az aranyos Ferikének s most meg már úgy hívom, hogy „fiam uram, hallja-e!“

Hát úgy történt ez az egész historia, hogy a Juliskám azóta, mióta tetszik tudni, olyan csunyául felültette ez a földesur, hát egészen elkeseredett, nem is igen törődött semmivel ezen a világon. Aztán meg szegény boldogult Jánosomnak — hogy az isten nyugtassa meg — a halála is közbe jött. Jaj istenem de szép temetése is volt neki. Ott volt az egész falu kicsinyje-nagyja, még hintós urak is kikiérték a megboldogultat. Tiszta fekete selyem ruhában voltunk én is, meg a Juliska is. Anyyira siratta szegény boldogultat ez a kis lány, pedig hát

nem is volt neki édesapja. De tudja lelkem, olyan szive van az én lányomnak, mint az irós vaj. Még a csibét is megsajnálja, mikor a nyakának ereszttem a kést.

Hát amint legjobban sirattuk a megboldogultat — én éppen már harmadszor akartam elájulni a nagy fájdalom miatt — akkor ment el mellettünk egy kocsi, s abban ült egy drága szép fiatalember. Amint meglátta a Juliskámot, mikor fiatalogó léptekkel ment a koporsó után, egyszerre csak meglátsította a lovakat, s csak nézte-nézte a Juliskát, mignem eltűntünk a szeméi elől.

Akkor mindjárt megszerette. Juliskámnak is szegénynek feltűnt a nagy fájdalom dacára is a szép ember, s utána jártunk, hogy vaj' úristen ki lehetett az, a ki annyira rajta felejtette a szemét az én lányomon.

Akkor mondta astán a káplán ur, hogy ez lesz az új ispán Varjason, s tudakozódott is már tőle, hogy ki volt az a gyönyörűsége szép leány az öreg Bögge temetésén. Ugy biz a, megakadt a szeméi rajta, de meg a szive is dobogott ám, mikor a Juliskára gondolt.

Szegény-szegény öregem, csak ezt érted volna meg legalább. Ugy is mindég az volt a kívánságod, hogy ezt a „csöppöt“ — úgy hívta a boldogult a Juliskát — fejkötőben láthasd s hogy te is rughass egyet a lakodalman.

Nem is vétkeztünk ellene, hogy mindjárt a halála után jegybe került a Juliska, mert hisz az volt a halálos ágyán is az utolsó kívánsága. „Ne sokat

busuljatok utánam édesem, legyetek boldogok, én majd csak az égből nézem a ti boldogságotokat.

Hej pedig most boldog ám a Juliska. Olyan módja van, mint egy grófnának.

De ni ni, el sem mondtam, hogy hogyan lett az én aranyos csöppöm ilyen uri asszony.

Hát a mint a káplán ur becsődéből kivették, hogy az ispán urnak megtetszett a Juliska, addig ütöttük a vasat, a meddig meleg volt. De ne gondolja ám komámasszony, hogy úgy varrtuk rá, de hogy, isten menten. Hisz ismer engem komámasszony. Tudja, hogy milyen vagyok. Nem kell a farkasnak berket mutatni. Négy hét múlva meg volt az eljegyzés, hat hét múlva meg a lakodalom. De milyen lakodalom volt ez. El sem tudja gondolni kedves komámasszony. Csak a tortája volt 17 féle.

A lakodalom után elvitték a drága rubintomat abba a fényes ispán-lakásba. Hét szobát bútoroztatott be neki a vóm.

Van neki külső, belső frája, komorna, szolgáló, szakácsné, meg a jó isten tudja, hogy még micsoda cseléd nem. Astán valamennyi úgy hívja, hogy „nagyságos asszony.“ Még ha elküldi valamelyiket hozzám, engem is úgy titulálnak, szinte alig merem magamra érteni.

Ha kedve kerekedik, elmegy kocsikásni, olyan szép hintójuk van, mint a bika'i bárónak, s mikor beleveti magát azok közé a ruganyos párnák közé, olyan, mint az ablakba kitett pünkösdi róssa. A szobájába meg olyan jó szag van, mint a bassalikomé.

Egész télen szánkóztak a kedvesek. Két drágalatos szép picike lovat — a vóm ast monja, hogy

Szükségét legjobban a postamesterek érzik, kik ez uton megbízható és munkás erőket remélnek, míg eddig teljesen ismeretlen s a biztos információknak csaknem teljes hiányával fogadták föl a kiadókat s vállalták el szerződés szerint megbízhatóságuk és munkájuk iránt a felelősséget. Viszont a kiadók gyorsabb alkalmazást remélhetnek a betegség esetében némi segélyhez is juthatnak. Pénzbelileg szintén nagy előnyt nyujt, mivel az eddigi tetemes és kölcsönös kiadásokat a szerződöttes centralizációja lényegesen apasztani fogja. A szerződöttes iroda, mint halljuk, már augusztus elején megkezdte működését.

* **A választók figyelmébe.** A választási törvény rendelete szerint a mult hóban készített képviselő-választói névjegyzékek e hó elsejétől nyilvánosan kitétetnek és az 1874: XXIII. törvénycikk 53. §-a szerint július hó 5-től 15-ig lehet beadni a felszólalásokat a jogosult választók kihagyása és a jogosulatlanok felvétele ellen; július 15-től 25-ig pedig a reklamációk ellen lehet felszólalni. A jegyzék kiállítása idejében azt bárki lemásolhatja. Ajánljuk tehát elvbarátaink figyelmébe az azonnal való lemásolást.

Hírek.

Pécs, 1895. július hó 5.

— **(Egyházmegyei közgyűlés.)** A felső-baranyai ev. ref. egyházmegye ez évi rendes közgyűlést folyó évi augusztus hó 6-án tartja meg Baranya Sellyén Szilágyi Dezső egyházmegyei gondnok elnöklése alatt. Az egyházmegyei közgyűlések eddig Harkányban lettek megtartva, minthogy azonban most a szt. Lőrinc—selyei új vasut megnyitása óta Selye minden oldalról könnyebben megközelíthető, és az egyházmegye sok tekintélyes községgel, honnét a Harkányba való utazás sok költésbe és fáradságba került, közelebb is esik: az idén kísérletképp Sellyére lett áttéve a közgyűlési székhely.

— **(Új kispapok.)** A pécsi püsp. papnöveldebe a legközelebbi tanévre a teológiára felvételt Fehér Ferenc 8. oszt. tanuló; a kis szemináriumba felvétettek, és pedig a gimn. 6. osztályára: Deák J., Szabó Árpád, Bernhard Zsigmond; az 5-ik osztályra Jakobi Péter, Raab József, Morschauser József, Blandi József, Czindery Endre, Pujner S., Braun N., Cserti József, Szultzer J.

— **(A veszekedés vége.)** Balatinác Imréné, úgy látszik, még nem szokott eléggé hozzá házasított férje naponkinti kötekedéseéhez, mert ma délelőtt, midőn az ő kedves élete párja nemcsak hogy összeszidta, de alaposan helyben is hagyta egy kisebbfajta kézbeli doronggal: keservében előbb egy nagy pohár foszfor oldatot ivott, majd hosszú vékony konyhakéssel elvágta a torkát. Mivel a nagyobb ütéseket nem sértette meg, az orvosok hiszik, hogy életben marad. Beszállították a kórházba, vérző nyakát be-, kezeit pedig leköttették, hogy valahogy fel ne szabadítsa az alkalmazott kötéseket. A két ségbeesett asszony erősen hajtogatja, hogy ha kiszabadul a kórházból, meg fogja ismétetni az öngyilkosságot. Erősen vigyáznak reá.

— **(Elreptett kétfejű sas.)** Valamelyik helybeli szelidebb kiadásu Szeless Adorján tegnap „pontyik“-nak hívják — befogták a szán elé. Telisdeden teli volt a szánjuk mindenféle csengővel, úgy mentek végig az utcán. Egytől-egyig, mindenki kifutott a nézésükre.

Jézus, Mária, Szent József! Milyen mód van ott. Ha a lányom fejni megy, a szobalány viszi utána a fejkötét. De aztán nem büszke ám azért. Az igaz, hogy nem barátkozhatik a régi barátjával, de azért ha köszönnek neki, elfogadja.

Csak látná komámasszony, tudom, hogy maga sem győzné megnézni azt a sok mindenféle szépet, a mi ott van.

Hát ha még azt hallaná, hogy hogyan kiművelődött a lelkem, úgy köszön, hogy „bonsur“, mikor meg elmegy, mindig azt mondja, hogy „a dió, a dió.“ Én nem tudom, milyen furcsa szokásai vannak az uraknak. A szomszédunkban meg a lakatosnéról azt mondta, hogy „kanál“ (canail.) De hát ő tudja lelkem, hogy hogyan kell az olyan nagyságos urak között. Jőjjön el édes komámasszony, most úgy is elmentek Lipcsébe fürdőre, majd megmutogatom azt a sok szép mindent, mert tudja, nálam hagyta a kulcsot. Ebből is látszik, hogy mennyire szeret. Ugy bizony, felvitte az isten a Juliaka dolgát, nagy módban van az most, „nagyságos asszony. Jaj csak az a szegény apjukom érte volna ezt meg, de hát ha az isten úgy rendelkez, bele kell nyugodni. Jaj! Jaj! Uram isten segíts.

No de most már isten áldja meg kedves komámasszony, haza kell mennem, sietek, hogy kisöpörhessem a drágám szobáit. Dicsértessek a Jézus Krisztus.

éjjel lefeszítette az apáca-utca 17. sz. a. az Egry-féle házban elhelyezett „Stations Canzlei“ feliratu cégtáblát, melyen egy barátságos indulatu kétfejű sas terjesztgette szárnyait. Persze az éjjeli csendes tüntető elvitte a kétfejű sast, a rendőrség véleménye szerint valahova a Tettye vagy a Misina csúcsára, mert hát ott szoktak költeni a sasok. A rendőrség különben erőlyesen nyomoz és minden valószínűség szerint a tettesnek nyomában van.

— **(Meggázolták a lovak.)** Ma délelőtt történt a Pálya-utcában, hogy Strengl József 8 éves iskolás fiu felhasználta az arany vakációt, az utca porában játszódott. A gyermek annyira elmerülhetett játékába, hogy nem is hallotta a feléje robogó Jozipovics Márton, ki nagy hajrával vágatott az utcán végig tüzes lovaival. Néhány perc, s a lovak keresztül mentek a gyermekre, hatalmasan meggázolva az ijedségtől önkívületlen állapotban levő Strengl Józsefet. A gyermeket a városi kórházba szállították, ki azonban valami nagyobb sérüléseket nem szenvedett.

— **(Az operett s opera társulat)** biz rossz időben ütötte fel sátrát városunkban, két este is rendezett előadást az öreg, de meleg „Hattyu“-ban, de egyiket sem tarthatták meg, mert nem volt közönség. S mi volt oka? — Nem tudjuk! Pécs városában sok mindenféle művészársaság megfordult már, de arra még nem volt eset, hogy egy hirdett előadást ne tarthattak volna meg azért, mert nem volt legalább 15—20 ember, ki azt meghallgassa. Sajnos, de így történt, talán más, kisebb városban több szerencsége lesz Fülöp direktornak.

— **(A bíró és a jegyző.)** Szezárdi levelezőnk írja: Kiss Sándor decsi (tolnemegeyi) bírót az alispán még a mult évben felfüggesztette állásától, mert állítólag pénzhamisítókkal állott összeköttetésben. A fölfüggesztett bíró legnagyobb ellenségének tartotta Erdős Gábor, községi jegyzőt a ki ellen igen súlyos vádak emelt. A hangulat ennek következtében a jegyző iránt olyan rosszra fordult, hogy hónapokig csak csendőri fölügyelet alatt mert a jegyző a községben megmaradni. Ebben az ügyben most érkezett le a belügyminisztertől az ítélet, melyben Erdős Gábor az ellene emelt vádak alól fölmentetett. Erdős azonban a fölmentő ítélettel nem elégszik meg, mert Kiss Sándor volt bíró és társai ellen rágalmas és becsületsértés miatt bünvádi följelentést tett. A némiugy lecsendesedett kedélyeket ezzel a jegyző ismét egy fölkorbácsolta maga ellen, hogy valószínűleg összetűközésre kerül a dolog, a minek bizony szomorú következményei lehetnek.

— **(Méhészeti előadások.)** A b a f f y József szezárdi vándortanító f. év július havában a következő helyeken tart előadást: július 13 és 14 én Dombóváron, 15-én Nakkon, 16 és 17-én Kaposvárott, 18 án Nagy-Atádon, 19 és 20 án Görgetegen, 21 én Barcsan, 22 én Szigetváron, 23 és 24-én Pellérden, 25 én Pécsen.

— **(Antiszemita ficurok Mágocson.)** Mágocson nemcsak az utcai suhancok zavarják az éjjeli csendet, hanem ezt a szabadalmat — úgy látszik — magának arrogálja az itteni „intelligens“-fiatalság, is, csak hogy sokkal drasztikusabb formában. Ez a fiatalság, mely az ugynevezett uri kaszinónak képezi virágját, július 2 án mulatságot rendezett és éjnek idején nagy lármával huzatta a bonyhádi cigányokkal a zsidó-ellenes nótákat. Ektelen lármájuk felriasztotta a napi munkától elfáradt lakókat,

Hogyan beszél a vő?

Sok bolondot csináltam már életemben, de még ilyent nem. — Nem is tudom, hová tettem az eszemet, mikor megházasodtam. Most mit csináljak? Lekötöttem magamat egy falusi libához, kinek mássa nincs, mint a két széparca. Csak legalább lehetne belőle faragnom valamit. De annyira el van telve magával, hogy semmit sem akar tanulni. És e mellett hiú és büszke, mindig fitogtatni szeretné a tudományát, esztét. — Tele keveri beszédét idegen szavakkal, holott azt sem tudja melyik, milyen fán terem. Mindenki gunyt űz belőle. Multkor is a tisztartóknál az a rongyos irnok folytonosan szekirosta, nem hagyott neki békét. Hanem akkor lett igazán a nevetőség tárgya, mikor rászolt az irnokra: „Hallja Sárközy ur, megtiltom magának, hogy engem annyira respektáljon“. Ekkor is kénytelen voltam távozni vele, nehogy még több bolondot csináljon. Mindig csak a szép ruhán, meg a kocsiházon jár az esze. Próbáltam már tanítani is, de nem akar. azt mondja, hogy eleget tud ő már. Sirva fakad, hogy olyan butának tartom. Hát akkor minek vettem el? Hisz épen ez az én bajom is. Hiába, igaz az, hogy nem jó a korpa közé keveredni. Rádásul itt van még az az örökké locsogó fecsegő anyós avval a kiállhatatlan kedveskedésével. Bámulja a leányát. A legtökéletesebb teremtsenek tartja. Lipikben is milyen szegényt valottam vele. Izléstelen, hiú és gögös volt.

De nem is tőröm tovább ezt az állapotot. Holnap beadom a válópert s elcsapom magamtól ezt az egész urhatnám familiát.

Bartha Kálmán.

a kik várták a csend közegeinek közbelépését, de hiába várták. A dolog a községben megbotránkozást szült a minthogy a bravur stikli szereplői között állami hivatalnokok is voltak, úgy hirlük, hogy a zsidóság felsőbb helyről kér megtorlást.

— **(Adakozás.)** A havi hegyi kőkeresztre újabban adakoztak: Weber Ferenc, fűszerkereskedő neje 2 frt, özv. Strement Alajosné 50 kr.

— **(Szinészek Szigetvárott.)** Egy csupasz képükből álló merész színjátszó-társaság arra a mártiromság-számba menő elhatározásra vetemedett, hogy Szigetvárott, most az u. n. cápa-szezonban szindarabok előadásával gyönyörködteti az áldozatkészségéről mindig híres szigetvári publikumot. Zoltán Gyulának hívják azt a jó urat, ki a vakmerő csapat élén állva, egy szigetvári másodrendű vendéglő fedett tekéző helyiségében aggatta fel Thalia csarnokának kopott vászon falait. Az igazgató mindent elkövet, csak hogy minél jobban kielégítse a közönség magas műgényeit, így például a legújabb darabokkal hozakodik elő: A veszedelmes anyós, Mátyás király és a czinkotai nagyicce (a plakáton így van írva!) stb. De minden fáradsága meddő, mert hajh, a publikum förtelmesen zsugorogja a filléreket és nem hoz honhazafiai áldozatot a szigetvári füstött képü istennő oltárára. Ha Dicsőffy Lóránd nyugalmazott vándorszínésztalantum meglátná a szigetvári Ripacsok elkeseredett arcát, bizonyonyal ezt dörögve stentori hangon a szigetvári publikum füleibe: „Banda, és százszor is banda!“

— **(Végleszámolás.)** Az iparos tanoncoknak április hó 13., 14. és 15-én megtartott munkakiállítás ügyében megtörtént a végleges leszámolás, mely szerint jutalmakra befolyt a lapunk április 17 ki számában már közölt adományokból 5 db. es. és kir. arany és 293 db. korona. Ez adományok 184 iparostanonc közt lettek kiosztva. A kiállítás rendezése körül felmerült 49 frt 34 kr. kiadást a pécsi ipartestület saját pénztárából utalványozta, s egyuttal ez uton is legőszintébb elismerését fejezi ki Schneider István felügyelő igazgatónak, a kiállítás létrehozatala körül tanusított ügybuzgó fáradozásaiért, nemkülönben az adományozóknak köszönetét nyilvánítja a szép cél előmozdítására tett nemeslelkű adományaikért.

— **(Sürgős ügy.)** A rendőrfogalmazó ur éppen a magyar szabadságharcért tartott magának felolvasást Graca művének legutóbbi füzetéből, mikor felnyitott az ajtó és becsoszogott azon egy öreg asszony s kecsesen belejött egy fiatal leány.

Az öreg asszony kezdte:

— Kérem a tekintetes urat, adjon rá engedelmet, hogy a leányom kiléphessen a szolgálatból.

A fogalmazó végig nézte a beszélőt és kérdést intézett hozzá:

— Nos, aztán miért?

— Mert hogy szerencsége akadt a leányomnak, kérem; feleségül akarja egy beremendi ember.

— Aztán olyan sürgős ez az ügy? faggatózott tovább a fogalmazó.

— Igenis, kérem, szörnyen sürgős; mert az az ember már igen áhítja az a-zonyt.

— Ugyan — ugy-e?

— No persze, kérem; hiszen nem is csudálhatni, mert már három hete elmúlt, hogy az — első feleségét eltemette.

— **(Nyilvános köszönet.)** A „Pécsi általános munkás betegsegélyező pénztár“ június hó 29-én tartott kerti ünnepélyen következők urak fizettek fölül: Remes Ferenc 20 kr., Janovski Hugó 20 kr., Dr. Löwi Ignácz 1 frt 70 kr., Demerácz Ferenc 40 kr., Ganter Ferenc 20 kr., ifj. Vogel János 20 kr., Augustinovits Antal 40 kr., Donner József 40 kr., Breita János 10 kr., Klobucsár Mihály 70 kr., Reeh György 20 kr., Lumpe János 20 kr., Köröszts József 70 kr., Scholz Gyula 40 kr., Fábán József 20 kr., N. N. 40 kr., Nagy Gyula 1 frt 50 kr., Fingerhut János 40 kr., Dr. Korniss Benő 1 frt, összesen 9 frt 50 kr. Mely adakozásokért ezuton is köszönetét fejezi ki a választmány.

— **(A gazdák tejcarnoka)** ujonnan megépítendő tejcarnoka érdekében tegnap járt itt Pirkner János miniszteri titkár, orsz. állattenyésztési főfelügyelő és Nagy Vince tanár, az országos tejcarnok főfelügyelő megbízottja, magukkal hozva egy vázlatot, mely szerint az új csarnok megvalósítható lenne. A tejcarnok igazgatója és Schlauch Imre építész társaságában már a hajnali órákban el-látogattak az új telepre s a délután 4 óra egybe-híva volt rendkívüli közgyűlésnek a Schlauch által pár óra alatt sebtében is szépen kidolgozott tervezetet a földművelési miniszter kiküldötti terjesztették elő, megigérve, hogy ha a terv megvalósítva lenne, a miniszter szakközveget küld le a berendezés helyes fölállítására. A tervezet szerint a tejcarnok a legki-válóbb külföldi ilyenmü telepek mintájára lenne meg-alkotva s oly tökéletességgel berendezve, hogy a tej földolgozásához emberi erőre alig lenne szükség, mivel az összes gépezetek egymással kapcsolatosan automaticen működneek s éppen csak a fölügyeletre

kellene gondot fordítani. A költségvetés szerint az egyszerű s mégis csinos épület a legcélszerűbb berendezéssel s a meglevő épületekben teendő átalakításokkal mintegy 20.000 frtba kerülne s dícséret illeti a gazdáinkat, hogy az áldozattól vissza nem riadva, egyhangulag elfogadták a tervezetet s a végleges tervnek beszerzésével, mely még lényegesen módosítva lesz, az igazgatót bízták meg, ki most nyomban érintkezésbe lép a gyárosokkal, hogy a legközelebb megtartandó újabb közgyűlésnek határozott javaslatot tehesen, vajjon gőzerőre, gázmotorral vagy villamos erőre legyen-e az új tejszarnok és rendszeres sajtgyár berendezve. Annyit máris jelezhetünk, hogy egy mintaszertű telepre van kilátásunk, melynek az országban aligha lesz párja.

(Furfang.) A legközelebbi vaizslói országos vásáron történt, hogy Korsós Péter uram kivéte az ölben rejtegetett zacskóból negyvenöt forintot, egy szép kajla szarvú fejős tehénért ki is fizette azt böcsülettel. S ennekutána, mint ki dolgot jól rendezé, betért egy kis sziverósítóra a laci-konyhába, mert megérdemli az ember, hogy jó vásár után megáldomásolja magát egy kicsit. A sátorban találkozott Szomjas sógorral.

— No vett e keed tehenet Péter bátyám? — kérdi a sógor.

— Hogy vettem e? De vettem ám sógor, olyant, hogy megnizheti keed. Jámbor, jó fejős, meg szép is. Ippen a keetők falujából való, a Szugyora Ferkó Pistáé vót.

— Hej! Hát azét vette meg keed sógor. Is tentelen állat az, nem engedi magát fejni. A Szugyora Ferkó Pista feleségének is kirugta 3 lepicke fogát tavaly télön.

— No az mán baj sógor, hanem majd segítünk rajta, gyűjjön keed velom, majd kifogok én azon a huncut Szugyora Ferkó Pistán, hogy a vér essék a hasába.

A két sógor aztán felcsehelődött a padról s megindult a vásárba, hogy megkeresse a Szugyora Ferkó Pistát. Az ott állt most is, a másik tehenét árulgatta a gyepen.

— Hát halli e ösmerős, megvettem már a tehenét, áldja meg az isten, hogy olyan olcsón adta. De tudja keed, az iványi javas aszondta, hogy hát, hogy megszokják a tehén, hát egy kis „tevést“ kell neki tenni, szolt Korsós Péter uram.

— Nézze keed csak, odaadom a bugyellárisomat, tegye keed belé azt a 45 forintot, a mit a tehénért fizettem, aztán fogja a bugyellárist a bal kezébe, kerülje meg 3-szor vele a tehenet, aztán adja keed átal a hasa alatt nekem a bugyellárist. akkor aztán majd én teszök úgy vele. Akkor biztosan megmarad nálam a tehén, jó jámbor állat lesz.

— Hát jól van ösmerős, adja keed ide aztat a bugyellárist, megtehesünk — szolt Szugyora Ferkó Pista.

Korsós uram odaadta s az eladó meg szépen bele rakta a 45 frt vételárat s úgy tón, miként Korsós uram beszélé. Megkerülte 3-szor a tehenet s átnyujtotta a hasa alatt Korsós uramnak a bugyellárist a 45 frttal.

Mikor aztán kezébe vette Korsós uram a pénzt, így szolt:

— Hát tudja keed ösmerős, aszondik, hogy rugós a keed tehene, hát köszönöm átossan, hogy visszaadta a pénzt, nekem nem kell a tehén. Isten áldja meg keedet.

Azzal aztán otthagya Korsós Péter uram a bámuló Szugyora Ferkó Pistát, mint szent Pál az oláhokat.

— **(Első pécsi csemege-sajtgyár)** címet adott nemrég a vállalatának Schwarz Mór pécsi kereskedő, ki a gusztávművei urodalom tejét birta több évre terjedő szerződés mellett. Az igaz, hogy ezt a címet joggal aligha használhatta, mert a gazdák tejszarnoka már jóval előbb foglalkozott a csemege-sajtok gyártásával; de hát nem is volt köszönet a vállalkozásában, különösen most, mikor a tejszarnokunk szinte vehemens erővel törekedik előre. A gusztávművei urodalom ezt átlátva a napokban a Schwarz-cal kötött szerződést fölbontotta s nagymennyiségű kiváló produktumával a gazdák tejszarnokához csatlakozott.

A nyolcadik.

Lichtenstein Móríc predikációt tartott a feleségének.

Megmondta neki, hogy szereti az Isten áldását; azt se bánja, ha huszegynéhány ivadékra átszarmaztathatja is a Lichtenstein nevet. De hogy minden esztendőben beköszöntsön hozzá a gólya s még se legyen, ki viselje a Lichtenstein nevet, az több mint a sok, azt ő nem tűri, nem szenved, nem engedi.

— Értettél Száli? nekem nem kell többet leány. Ha a nyolcadik is az lesz, akkor jaj a te árva fejednek: megmasszakrirozzok téged egyszerre.

— És ez volt Lichtenstein Móríc ultimátuma. Szegény asszony sirt. Keserű könyeket hullatott

bánatában. Borzasztó ember is az ő ura! Mintha csak épen ő tehetne arról, hogy caupa leánygyermekkel ajándékozza meg egymásután. S ha még azokon a leányokon nem volna szeretnivaló! Pedig olyan helyesek azokkal a fekete szemekkel, göndör hajukkal, csik elevenségükkel, hogy bűn volna rájuk rossz szemmel nézni.

Hát még tiz tizenöt esztendő múlva! Akkor lehet még csak büszke a Lichtenstein. Hét leánya van s az egész város töri magát utánok.

— És ez mind semmi?

Lichtenstein Móríc elött mind semmi volt. Ő már egyszer kimondta, hogy neki leány több nem kell. S ha ő egyszer valamit kimond, abból hát az Uristen sem alkuszik le egy krajcárt is. Ő nem a Steiner Számi, ki egy teppichpokrócot harminc frtra tart s végre mégis odaadja négy forint busz krajcárért.

— Ő megmondta a feleségének, hogy megmasszakrirozza, azért hát meg is masszakrirozza. Nála nincs appelláta.

Most hát Uristen könyörülj meg a Lichtenstein Móríc szegény feleségén. Adj neki fiut.

Pedig hát nem adott.

Szomoruan jött meg a gólya. Megujra leányt hozott. Jó még, hogy az apja falun van épen, különben talán nyomban megüti a guta.

De hát ha nincs is otthon, majd hazajön s akkor nyomban megmasszakrirozza a feleségét. Egy esztendeje már, hogy először fenyegette s azóta ígerte neki mindig — mindennap.

Szegény asszony remegett, mint a nyárfalevél. Szívéhez szorította kis gyermekét. Ugy hullatta forró könyeit annak ártatlan arcára. S az a kis jószág még akkor sem sirt, égeték a szomorú anya könyei, de akkor se hallatta szavát. Hiszen neki semmi jussa sincsen a háznál, neki hallgatás a helye, — ő épen fölösleges.

Lichtensteinné bátyja hiába iparkodott vigasztalni hugát. Szavai úgy nem fogtak rajta, mint az égő házon a ragya. Nem tudta eloltani bánatát.

Végre jutott valami eszébe.

— Te Száli, — kiáltott föl magánkivül az örömtől — megvan, tudok valamit!

Az asszony kíváncsian meredt rá mind a két szemével.

— Tudok valamit — folytató bátyja lelkesedve — megteszem én azt, hogy a Lichtenstein nem masszakrirozza meg téged — még meg is csókol . . .

S be sem várva az asszony kérdéseit, kirozott az ajtón.

Elébe futott Lichtensteinnek azon az uton, melyről tudta, hogy azon találkoznia kell vele.

Es találkozott vele. Már messziről megszólította:

— Mit keresel itt Kóbi?

— Szomorú hírt jöttem neked mondani, Lichtenstein; szomorut, borzasztó szomorut.

— Mi baj az Istenért? Mi történt?

— Rettenetes történt, borzasztó?

— No hát? . . .

— Hát . . . no hát . . . a te feleséged szülte neked három leány egyszerre.

Lichtenstein Móríc megtántorodott, Kiesett kezéből a botja, lefordult a hátáról a batyu . . . szeme elhomályosult.

— Szentséges Jehova! — rebegette mindössze. Sógora támogatta, különben szent, hogy elesik.

Hogy magához tért, szomoruan szedte össze portékáját s keserves ábrázattal indult meg hazának. Olyan formája volt, mint akit akasztani visznek.

Sógora, a Kóbi szótlanul követte. Végre meg-sajnálta és megszólalt:

— Te Lichtenstein, hiszen nem is úgy van, csak kettő az a leány, csak kettő.

Lichtenstein föllélegzett. Oh! hogy megkönnyebült egyszerre. Avval az egyik leánnyal akkora kő esett le a szívéből, mint a pécsváradai vár dombja.

Mindjárt beszélni kezdett. Megkérdezte, hogyan van a felesége. Egészséges e, örül e a szerencsájöknek? Sógora jól, rosszul mindenre felelt.

Már az ajtóhoz értek, mikor Lichtensteinnek hirtelen eszébe jutott a kérdés:

— Aztán a két leány erős e?

— Micsoda két leány? felelte Kóbi szemhunyoritva. — Hiszen csak egy leánya született a Szálinak.

— Könyörületes Uristen! — kiáltott föl Lichtenstein kitörő örömmel. — Berontott az ajtón, oda-futott az oldalbordájához s úgy össze-vissza ölelte csókolta, hogy csaknem belefult ebbe a nagy szeretetbe.

Dehogy masszakrirozza meg a feleségét, hogy a nyolcadik gyerek is leánynak termett.

TÁVIRATOK.

— **Obstrukció a Lajthán tul.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az ifju csehek obstrukciója ellen az osztrák képviselőház elnöke gyűlésre hívta össze a koalíciós pártokat. Az ifju

csehek kijelentették, hogy a prágai kivételes állapotok megszüntetésével elállanak az obstrukciótól. Ezzel ellentétben Thun gróf prágai helytartó táviratilag kijelentette, hogy azonnal lemond állásáról, ha ezt Bécsben elhatározzák.

— **A tanító-hiány gyógyszer.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A főváros tanácsa elhatározta, hogy a legutóbbi választásnál elbukott, de kijelölve volt tanítókat és tanítónóket az őszszel megbízott tanítók gyanánt alkalmazni fogja ideiglenes minőségben.

— **Kabinet-válság Szerbiában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sándor szerb király egész éjjel tanácskozott a válság megoldásán. A koalíciós kabinet megalakítása nagy nehézségekbe ütközik. Azt hiszik, hogy Novákovicssal az élén haladópartí kabinet alakul, vagy rekonstruálják a jelenlegi kabinetet Krisztics nélkül. A válságot csak e három módon lehet megoldani.

— **Csaló familia.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Schneckendorf-féle pörben ma volt a budapesti kir. táblán az ítélet. Schneckendorft öt, feleségét két évi, fiát Munkácsi Józsefet két évi fegyházra, Pozsonyi Adolfot hat havi börtönre ítélték.

— **Politikai párbaj.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Galli olasz államtitkár és Marescalchi képviselő között a tegnapi parlamenti incidens miatt ma reggel ment végbe a párbaj Rómában. Marescalchi a fején sebesült meg, Galli pedig a kezén igen könnyen.

Bűnügyi tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

Julius hó 8

3159. Kovács György és társa ellen szándékos emberölés és becstelenséértés miatt.

3344. Fischer Teréz és Szabó Károlyné ellen gyermek ölés és magzat elhajítás miatt.

Julius hó 11.

4814. Amrein Mari ellen több rendbeli lopás miatt.

4899. Prudics József ellen lopás miatt.

Nyilvános előadások jegyzéke.

Julius hó 8.

Előadó: Saághy Vince.

1. özv. Dénes Ferencné — Gergely Sándor és neje délelőtt 8 óra.

2. Koletics Ádám — Atyimov Maden délelőtt 8 1/4 óra.

3. Babics Aga — Csizmadia József délelőtt 8 1/2 óra.

4. Stanits Ferencné — Siklósi takaréks és hitel egyesület délelőtt 8 3/4 óra.

5. Dr. Toldi Béla — Virág József és Tárnik Béla délelőtt 9 óra.

6. Katzler Auguszta — Schvarc Mór délelőtt 11 óra.

7. Dräger Samu — Lázár István délelőtt 11 óra.

8. özv. Pábolck Mártonné — Sente Ferenc és társa délelőtt 11 óra.

9. Dr. Müller János — Katics Anna délelőtt 11 óra.

Előadó: Dr. Dobi Imre.

1. Klein Henrik — Tarnóci Gusztáv délelőtt 9 1/4 óra.

2. Haberfeld Fülöp — Polgár József délelőtt 9 1/2 óra.

3. ifju Bodi János — Reichhardt Roza délelőtt 9 3/4 óra.

4. Weingoldner Jakab — Krausz Armin délelőtt 10 órakor.

5. Vukovits Dossin — Vukovits Jedrem délelőtt 10 1/4 óra.

6. Schleiningert Gottlieb — Tóth András és társa délelőtt 10 1/2 óra.

7. ifj. Milkovics Mihály — Tóth Dossó délelőtt 10 3/4 óra.

8. Feldman Henrik — Fischer Emil délelőtt 11 óra.

9. Sésits István — Hecker és Meisner cég délelőtt 11 óra.

10. Szontagh Györgyné — Tóth Sándorné délelőtt 11 óra.

11. Horváth Gyula — özv. Orbán Ferencné és társa délelőtt 11 óra.

12. Dr. Kiss Emil — Herc Ármán délelőtt 11 óra.

Laptulajdonos
SAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC.

TAISZ JÓZSEF
kiadó.

HIRDETÉSEK:

768. sz.
1895.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cs. 102. §-a értelmében ezennel közzhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróóság 1895. évi 9221. számú végzése következtében Pallián Ferenc javára, Soos Antal ellen 500 frt s jár. erejéig fogatosított ki-elégítési végrehajtás útján lefoglalt és 630 forint 80 kr-ra becsült aszabatorok, felszerelések, férfruhák és asztalos szeresámokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 10266/1895. számú végzése folytán 500 frt tőkekövetelés, ennek 1895. évi január hó 5. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 37 frt 05 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Pécsen, Szigetországút 77. sz. leendő eszközlésére 1895. évi július hó 9. napjának délutáni 1/2 órája határidőül kitűzöttek és ahhoz a venni szándékosók oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cs. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsen, 1895. évi június hó 23. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó.A „Pilseni polgári sörgyár“
pécsi raktára.

Alulírott tisztelettel értesíti a n. t. közönséget, hogy

a Pilseni sör-raktár helyiségeit és csemege üzletét

építkezés következtében, a király-utcai Bazár-épület udvari helyiségébe helyezte át, a hol a polgári sörgyárból való pilseni sör — mint eddig — ezentul is kimérve és palackokban kifogástalan minőségben a n. t. sörfogyasztó közönségnek rendelkezésére áll. — A palacksör helyben a házhoz szállíttatik a vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Teljesen tisztelettel

NICK A. K.

csemege kereskedő, a pilseni polgári sörgyár képviselője Pécsen, király-utca, Bazár-épület udvarában.

Egy bolt helyiség

a királyi ítélő, tábla palotájában azonnal bérbeadandó.

Bővebb felvilágosítás kapható lapunk nyomdájában (megye- és Mária-utca sarkán.)

Hirdetések jutányos áron vállaltatnak el.

Üzlethelyiség-változtatás.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására adni, hogy

könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatvány-
raktár és papirkereskedésemmel

Pécsen, Mária- és megye-utca sarkán

(a királyi-táblai épület átellenében) levő saját házamba költöztem át. Tisztelettel

TAISZ JÓZSEF.